

Rigsdagen giver et bindende Tilsagn paa den Maade, som Rigsdagen kan binde, nemlig i Lovstorm, at denne Sag er afgjort; indtil det sker, er Sagen uafgjort.

Dernæst opholdt det ærede Medlem sig ved et Ord, der staar i den Del af Valutaloven, som ikke bliver ændret. Det er meget rigtigt, at dette Ord „Højnelse“ findes der, og jeg har ogsaa i Udvalget gjort andre Medlemmer af Udvalget, som ikke havde lagt Mærke dertil, opmærksomme paa, at det stod der, men jeg udtalte, at vi vilde ikke af den Grund lægge Hindringer i Vejen for denne Lovs Fremme. Loven er nødvendig, fordi Valutakreditten maa stilles til Raadighed ud over Kronekurs 72, saa vi vilde ikke rejse Vanskeligheder ved pludselig at kaste Spørgsmaalet om dette Ord „Højnelse“ ind paa et Punkt, hvor det ikke havde den Betydning, som det havde dér, hvor det stod i Regeringens Udkast, og i øvrigt var det kun en Rest fra et tidligere Udkast, hvor det var meget naturligt. Det var ved at føjes sammen med Minimumskursen, at det fik sin urimelige Betydning, hvorfor man maatte tale om det dér. Hvor det nu staar, har det aldeles ikke denne forbindende Betydning. Idet Valutaloven jo bl. a. muliggør, at Kursen kan gaa ned til 86 Ø.s Værdi, saa kunde der for saa vidt ogsaa paa det Tidspunkt blive Tale om Foranstaltninger til Højnelse af Kronen, da der jo i Loven i Almindelighed ikke blot er stillet visse allerede forud fastsatte Ting til Raadighed derfor, men ogsaa antydet, at andre Ting kan blive nødvendige, og derom skal Rigsdagens Valutaudvalg forhandle med Regeringen.

Det andet Punkt, som det ærede Medlem Hr. Holstein vendte sig imod, var netop det Punkt, hvor det er af afgørende Betydning, hvad der bliver skrevet, nemlig hvad Valutakreditten kan anvendes til. Som det stod, kunde det kun forstås saaledes, at den kunde anvendes til at højne Kursen over 89, ud over den nuværende Kurs, ja helt op til Pari, og nu, da dette Ord er fjernet, kan det ikke forundre det ærede Medlem, at vi for vort Vedkommende siger: Det er os ikke nok, at et Ord fjernes, det, som er det afgørende for os, er den Mening, der ligger i Loven, og den Mening, der ligger i Loven, er den, at Valutakreditten ikke skal anvendes til en Højnelse af Kursen. Det er vor Forudsætning. Saa siger nu det ærede Medlem Hr. Pürschel — og det ærede Medlem Hr. Holstein, som har den sjældne Fornøjelse at være enig med ham i hans Standpunkt —: Men derigenem er jo Spørgsmaalet afgjort. Nej, Va-

lutakreditens Anvendelse ligger i Udvalgets Haand. Og derfor var det mig heller ikke nok, at der udtaltes fra vor Side, at vi ikke vilde stille den til Disposition for en Højnelse af Kursen. Men vi vidste af Udtalelser fra Venstres Side, at hele Partiet Venstre stod paa samme Standpunkt, at de ikke vilde anvende Valutakreditten til Højnelse af Kursen. Derom er ikke blot den Del af Partiet, der er under Ledelse af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, men ogsaa den Del, der er under Ledelse af det ærede Medlem Hr. Pinstrup, enige. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup vil i endnu mindre Grad end det ærede Medlem Hr. N. Neergaard være med til Statsforanstaltninger til Højnelse af Kursen ud over den nuværende. Og det ærede Medlem Hr. Trier siger jo ogsaa: Jeg vil ikke være med til en kunstig Højnelse, og den højtærede Regering siger, at den heller ikke vil være med til at stille Valutakreditten til Raadighed til en Højnelse af Kursen ad kunstig Vej. Jeg mindes et Ord, der faldt fra Nationalbankens Side, da man i Udvalget spurgte, om det kunde tænkes, at vor Kronekurs ved den almindelige økonomiske Udvikling af Forholdene i Løbet af Aaret 1926 kunde bringes op i Pari. Det afvistes som Fantasterier. Den kan kun bringes i Pari ved Kunst, og naar Nationalbanken ikke anvender Kunst dertil, er det kun Udlandets Kræfter, der kan anvende et Magtmiddel til at tvinge den i Vejret. Og det, det ærede Medlem Hr. Pürschel — og jeg synes ogsaa det ærede Medlem Hr. Holstein — forlanger, er, at naar Udlandet ved Kunst har tvunget Kursen op i 97, skal det danske Samfund anvende hele sin Kraft, ogsaa de i Amerika laante Penge, til at holde denne Kurs oppe, som Udlandets Spekulanter har bevirket. Jeg vender mig imod denne Betragtning, og det glæder mig, at der mellem det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, det ærede Medlem Hr. Trier og den højtærede Statsminister er Enighed om, at hertil anvender det danske Samfund ikke sine økonomiske Kræfter, hertil anvendes ikke de Penge, der i dyre Domme er laant i Amerika. Derfor har det, jeg har udtrykt var vor Forudsætning, faaet en saa ubetinget Tilslutning fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard og en Tilslutning i saa høj Grad fra anden Side, idet det enkelte Forbehold, der er taget, overhovedet ikke bliver effektivt, at Sagen for os ligger saaledes, at det er givet, at denne Lov i det Aar, den eksisterer, ikke anvendes til at bruge laante Penge til at holde en saadan høj Kurs.